

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **Ing. O. B.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2005, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2006, č. j. 4 Cad 67/2005 - 35,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2006, č. j. 4 Cad 67/2005 - 35, **se zrušuje** v odstavci I. a III. výrokové části, pokud došlo ke zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 3. 2005, č. X, a pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení, a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 3. 2005, č. X, byl žalobkyni přiznán od 14. 8. 1993 starobní důchod podle § 21 zákona č. 100/1988 Sb. a § 68 zákona č. 155/1995 Sb. v částce 2358 Kč měsíčně s tím, že od ledna 2005 jí náleží starobní důchod ve výši 7179 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že důchod byl vyměřen ze III. pracovní kategorie, přičemž byl vyměřen z průměrného měsíčního výdělku za roky 1984 - 1992. Započtená doba zaměstnání činí celkem 36 roků, z toho 36 roků ve III. pracovní kategorii. Průměrný měsíční výdělek v částce 4499 Kč byl pro stanovení výše důchodu upraven na částku 3166 Kč měsíčně, takže důchod ke dni vzniku nároku činí 61 % průměrného měsíčního výdělku, tj. 1932 Kč měsíčně, přičemž důchod se zvyšuje podle zákona č. 547/1992 Sb. na částku 2358 Kč měsíčně.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž vyslovila nesouhlas se způsobem výpočtu jejího starobního důchodu, jehož výše

k poslední valorizaci od ledna 2005 by podle názoru žalobkyně měla činit částku okolo 10 000 Kč měsíčně. O žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 5. 2006, č. j. 4 Cad 67/2005 - 35, tak, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 9. 3. 2005, č. X, zrušil a věc vrátil České správě sociálního zabezpečení k dalšímu řízení, dále byla vyslovena nicotnost rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 8. 2005, č. X, č. I. a České správě sociálního zabezpečení byla uložena povinnost uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Zdeňka Čechury náklady řízení ve výši 2320,50 Kč. V odůvodnění svého rozsudku městský soud uvedl, že námitka žalobkyně týkající se nezapočtení doby pojištění od skončení základní školní docházky do 18. roku věku je důvodná. Žalobkyni byl starobní důchod vypočten podle zákona č. 100/1988 Sb., přičemž podle § 8 písm. f) uvedeného zákona se zaměstnáním rozumí studium po skončení povinné školní docházky. V evidenčním listu důchodového zabezpečení je uvedena doba do 18 let od 1. 9. 1951 do 13. 8. 1954 v trvání 1078 dnů. Z žádosti o starobní důchod vyplývá, že se jedná o dobu studia žalobkyně na průmyslové škole stavební v Praze. Protože před rokem 1996 se považuje doba studia za dobu zaměstnání, započítává se proto plně, a to již od skončení povinné školní docházky. Pokud Česká správa sociálního zabezpečení ve svém vyjádření odkazuje na znění § 22 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., v němž se uvádí, že pro zvýšení podle odst. 2 se hodnotí jen doba zaměstnání po dosažení věku 18 let do vzniku nároku na starobní důchod, a o to opírá své stanovisko, jedná se podle názoru městského soudu o nesprávný výklad tohoto ustanovení. V odst. 3 se totiž pouze odkazuje na odst. 2 § 22 zákona o sociálním zabezpečení, kde se hovoří, že k základní výměře se přičítají občanům uvedeným v odst. 1 písm. a) a b) od 21 roku zaměstnání a ostatním občanům od 26. roku zaměstnání za každý rok zaměstnání podle pracovních kategorií 1 - 2 % průměrného měsíčního výdělku. Pouze pro toto zvýšení základní výměry starobního důchodu uvedené v § 22 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. se započítává doba zaměstnání po dosažení věku 18 let do vzniku nároku na starobní důchod. V uvedeném ustanovení se nejedná o stanovení dob zaměstnání pro jejich zápočet při určení nároku na přiznání starobního důchodu. Při stanovení doby zaměstnání je třeba vycházet z § 8 zákona o sociálním zabezpečení, kde je uvedeno, co se rozumí zaměstnáním. S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl městský soud k závěru, že je zde dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci České správě sociálního zabezpečení k dalšímu řízení. Zároveň byla vyslovena nicotnost rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 8. 2005, kterým byl od 14. 8. 1993 upraven starobní důchod žalobkyně.

Proti uvedenému rozsudku podala Česká správa sociálního zabezpečení (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Po citaci ustanovení § 21 odst. 2 a § 22 zákona č. 100/1988 Sb. stěžovatelka uvedla, že vznik nároku na starobní důchod se váže na získání 25 let zaměstnání a dosažení stanoveného věku. Pro zjištění základní výměry se hodnotí jen doba zaměstnání získaná občanem po dosažení 18 let věku. Doba zaměstnání získaná do 18 let věku se hodnotí jen pro nárok na starobní důchod, a to pouze v případě, kdy občan nesplní podmínku potřebné doby zaměstnání pro vznik nároku na starobní důchod v době od 18 let věku do dne vzniku nároku na tento důchod. Žalobkyně získala od dovršení 18 let věku do vzniku nároku na starobní důchod 13 329 dnů, tj. 36 roků a 189 dnů zaměstnání ve III. pracovní kategorii, a proto nebylo nutné pro nárok na její starobní důchod přihlížet i k době zaměstnání získané před 18 rokem věku. Výše jejího starobního důchodu byla stanovena v souladu s platnými zákonnými předpisy. Ve svém

vyjádření ze dne 25. 10. 2005 stěžovatelka nepřesně uvedla, že pro nárok na starobní důchod lze hodnotit dobu zaměstnání po dosažení 18 let. Přesto se stěžovatelka domnívá, že tato nepřesnost ve vyjádření nemůže být důvodem ke zrušení jejího rozhodnutí. Pokud městský soud vyslovil nicotnost rozhodnutím stěžovatelky ze dne 25. 8. 2005, uvedla stěžovatelka, že tento výrok respektuje. Vzhledem k tomu, že městský soud v daném případě nesprávně posoudil právní otázku, stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2006 pro nezákonnost a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyni vznikl nárok na starobní důchod dnem 14. 8. 1993, tj. podle předpisů platných před 1. 1. 1996, takže důchod byl žalobkyni přiznán podle zákona č. 100/1988 Sb. Podle § 8 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona se zaměstnáním rozumí studium po skončení povinné školní docházky. S městským soudem lze proto souhlasit, že při stanovení doby zaměstnání je třeba vycházet z uvedeného ustanovení zákona. Z odůvodnění napadeného rozsudku však není zřejmé, zda a jaký význam má nezapočtení uvedené doby zaměstnání pro výši důchodu žalobkyně. Přitom lze souhlasit se stěžovatelkou, že doba zaměstnání získaná do 18 let věku se hodnotí pro nárok na starobní důchod pouze v případě, kdy občan nesplní podmínku potřebné doby zaměstnání pro vznik nároku na starobní důchod v době od 18 let věku do dne vzniku nároku na tento důchod. To však není případ žalobkyně, která získala od dovršení 18 let věku do vzniku nároku na starobní důchod 13 329 dnů, tj. více jak 36 roků zaměstnání ve III. pracovní kategorii, a proto nebylo nutné pro nárok na její starobní důchod přihlížet i k době zaměstnání získané před 18 rokem věku.

Žalobkyně v době vzniku nároku na starobní důchod byla zaměstnána více jak potřebných 25 roků ve smyslu § 21 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. Lze proto souhlasit se stěžovatelkou, že výše starobního důchodu žalobkyně byla stanovena v souladu s platnými zákonnými předpisy.

Lze tedy uzavřít, že hodnocení doby zaměstnání získané do 18 let věku nemá v případě žalobkyně vliv na výši jejího starobního důchodu. Ostatně městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku neuvádí, jaký význam by mělo hodnocení doby zaměstnání žalobkyně získané do 18 let věku pro výši jejího starobního důchodu.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek městského soudu v napadené části, tj. v odst. I a v navazujícím výroku v odst. III, zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu